

GRACE

LEXIE KING

LEXIE KING

GRACE

A szerző eddig megjelent művei

Élet vár – 2021

Királylány – 2021, 2022

Ha összetörik a szív – 2022

Az összetört szívek vallomása – 2022

A jégszívű herceg – 2023

Enyém lesz a szíved – 2023

Foglyul ejtett szívek – 2024

Lexie King: Grace

©Lexie King

Szerkesztette/korrektúra: NeylaGrey

Borítóterv: WBM Book Cover Design

Nyomdai előkészítés: Savanya Zsolt

Nyomdai kivitelezés: Vareg Hungary Kft. (www.vareg.hu)

Felelős vezető: Egyed Márton

Szerző Facebook oldala:

<https://www.facebook.com/lexiekingbooks/>

Almodozók Kiadó, Solt, 2024

Felelős kiadó: a kiadó ügyvezetője

<https://www.almodozok.eu>

ISBN 9786156546050

Minden jog fenntartva! A mű egyetlen része sem másolható, sokszorosítható, vagy használható fel a szerző és a kiadó előzetes írásbeli engedélye nélkül!

„Ez a könyv nem valós történetet ír le. A nevek, a szereplők, a helyszínek és az események a szerző képzeletének szüleményei. A valós eseményekkel, helyekkel és élő vagy elhunyt személyekkel való egybeesés pusztán a véletlen műve.”

1. rész

Naplóbejegyzés

2000. szeptember 03.

Mit jelentesz Te nekem?

Mindent.

*Amikor beleszeretünk valakibe, talán túlzottan is elkezdünk ragaszkodni hozzá.
Az illatához, a mosolyához, a nézéséhez, az érintéséhez.*

Ki akarjuk őt sajátítani.

Nem akarjuk megosztani másokkal.

Csak magunknak akarjuk őt.

*Olyanok leszünk, akárcsak az az ártatlan gyermek, aki begyűjti a mező legszebb
pillangóját.*

*Fogságban tartja, nap mint nap gyönyörködik benne. Még akkor is, ha az haldoklik.
De mi, akik fogságban tartjuk a számunkra pótolhatatlan kincset, nem a hanyatlását látjuk,
hanem a szépségét.*

Örömmel, melegséggel és elégedettséggel tölt el, hogy a miénk.

Csak mi láthatjuk, csak mi érinthetjük, csak mi csodálhatjuk.

Én is azt tettem, amit az a kisfiú a réten.

Begyűjtöttem a világ legszebb pillangóját, és gyönyörködtem benne.

Önző voltam.

Önző vagyok.

Önző leszek.

Mert szeretem.

2000

Elrablás – Grace 15 éves

2005

Szabadulás – Grace 20 éves

2007

Második bűncselekmény – Grace 22 éves

2009

Minden szörnyűség után – Grace 24 éves

1. fejezet

2007

(Második bűncselekmény)

Grace

Megverték, megerőszakoltak, majd kidobtak egy sikátorba.

Azt hitték, hogy meg fogok halni, és bevallom, én is azt hittem. Ami azt illeti, meg is akartam halni...

Meleg könnycseppek csorogtak végig felpuffadt arcom hűvös bőrén.

Abból tudtam, hogy még mindig élek. És a remegésből. A semmiből támadt rám, majd bennem megrekedve úgy rázta az egész testem, mintha rázkódna alattam a föld. Pedig előtte... percekkel előtte még mozdulatlanul hevertem valahol a sötétben. Távol bármilyen segítségtől. Még egy girhes kóbor macska sem járt arra, hogy lefetyeljen a véremből.

Testem sérülései lüktettek, a vérem a bőrömre kérgesedett. A szörnyűségek összemosódtak. A valóság sűrű masszaként folyt végig az elmémben, a feltörő emlékekre úgy fagyott meg a vérem az ereimben, mint a gyorskötésű cement.

A fájdalom hatalmas buborékra duzzadt bennem. Feszített, feszített és feszített, mégsem fenyegetett azzal, hogy szétpukkad, majd szanaszét szórva a sejtjeimet hagyja, hogy örökre megsemmisüljek. A fájdalom velem maradt. Mélyen a szöveteimben.

A sikolyaim a fülemben visszhangzottak, amint a szürke, nyirkos falakról visszaütköztek hasogató koponyámba.

Miután bevittek néhány jobb öklöst az arcomba, a szemem körüli érzékeny rész óriásira duzzadt. Csak nőtt és nőtt, feszítve a vékony bőrt. A szemhéjam összeszűkült, alig láttam valamit a külvilágból. A kezeimet kicsavarták, és a hátam mögött összekötözték. A vállam kifícamodhatott a rángatózástól, a küzdéstől, az élni akarástól, azonban miután eltörték a lábamat – *a fájdalomtól arra következtetek, hogy eltörték* –, nem ellenkeztem tovább. Kínkeservesen fetrengtem a hurokban. Tehetetlenül, legyőzötten és kiszolgáltatottan minden perverz óhajuknak, mint egy csapdába lépett állat. Pedig ők voltak az állatok! *Belém haraptak...*

Éles fogak martak a fülembé, a combomba, a mellembé, a hasamba és a szeméremdombomba.

Fájtak, lüktettek a friss sérülések.

A combom belső fele az erőszakos szorításoktól, a hüvelyem a kegyetlen és nyers behatolásoktól. Mert mindannyian megerőszakoltak. Egymás után...

Nikky.

Ez a név még nagyobb fájdalomhullámot indított el a testemben. Súlyos teherként éreztem a mellkasomban a szívem, és az agykárosodás következtében olyan hangokat hallottam, amiket nem kellett volna, mert a rémületem elviselhetetlen szintre lépett. Nem azoktól félttem, akik megerőszkoltak, hanem attól, aki nem.

– *Látod, látod, mi történt veled, kicsi Grace. Nem kellett volna elfutnod előlem. Nem kellett volna megszöknöd tőlem. Ha velem maradsz, ez sosem történik meg.*

Az agyam lassan dolgozott. Elképzelni sem tudtam, hogy miért az ő hangját akartam abban a szituációban hallani. De ott volt. Valahol a valóság és a hallucináció között rekedt. Tisztán emlékszem az arcára, a hangjára, a mozdulataira és a szokásaira. Ha szabad lenne; ha az utcán sétálgatna áldozatok után kutakodva; ha annyira szeretne, mint ahogyan azt állandóan mondogatta, akkor ez tényleg nem történik meg velem. Ő nem hagyta volna, hogy hozzám érjenek azok a férgek. Az övé voltam. Csakis az övé.

Miért mart a szívembe a hiánya? Miért akartam, hogy ott legyen és megvédjen? Miért akartam, hogy bosszút álljon értem?

Gyűlölnöm kellett volna, mégsem tudtam. Belé kapaszkodtam, mert amíg az ő foglya voltam, csakis ő bánthatott.

Amióta kiszabadultam, a kicsi szoba kiszélesedett. A világ hatalmas, telis-tele rosszabbnál rosszabb emberekkel. Sokkal gonoszabb szörnyetegekkel.

Néha elgondolkozom azon, hogy milyen csillagzat alatt szülehettem. Miért történnek meg ezek a dolgok velem?

Amióta elrabolt, az életem pokollá változott. Pedig előtte szép volt. Igaz, átlagos és unalmas, de hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem vágyom vissza oda. Azelőttre, ahol ezek a kegyetlen sorscsapások elkezdődtek. Ahol a dominóeffektus kezdetét vette.

Szürreális, halálra várakozó vágyódásomból váltakozó piros-kék fények zökkentettek ki, amelyek bevilágították az éjsötét közt.

Mélyen a belsemben éreztem, ahogy a cipőtálpak a szennyezett járdára csapódtak. Lassú, súlyos léptek közeledtek felém. Zseblámpával világították meg a sikátor további részeit. Az egyik alak rám sem nézett, amikor ellépett mellettem. Pisztolyt tartva a lámpája alatt tovább folytatta az utca felderítését, miközben rólam tudomást sem vett.

A másik végigfuttatta rajtam a meleg fényt.

Az elhaladó rendőr visszafordult felénk:

– Tiszta – mondta, s amikor megvilágította a mellettem álló férfit, láttam, hogy az arca torz vonásokkal, elborzadással ruházta fel ifjú profilját. *Nem sokszor találkozhatott ilyen esettel.*

A vállán pihenő rádió recsegni kezdett, majd egy kellemes női hang vette át a fülsiketítő csend helyét.

Túl fogom élni – gondoltam magamban, amikor a férfi végre felülkerekedett a látványomon és mentőt hívott.

Másodperceken belül egy újabb gépkocsi parkolt le a rendőrautó mellé. A sofőr hangosan csapta be a civil jármű ajtaját. Köszöntötték, de ő válaszul csak morgott valamit a bajusza alatt. *Biztosan nem tetszett neki a korai ébresztő.*

A férfi azonnal leguggolt mellém. Ismerős volt az illata. Szélesebbre nyitottam a szemem, hogy szemügyre vegyem az arcát, azonban ő már rég felismert engem. Tekintete mélyen az enyémbe mélyedt.

– Mibe keveredtél már megint, Grace?

Halkan suttogta a szavakat, mégis olyan tekintélyesen hangzott, hogy a porcikáimat uraló fájdalom háttérbe szorult. Adrenalin hullám nyargalt végig a testemen, és az összes idegvégződéseim azért könnyörgött, hogy elmeséljem neki azokat az eseményeket – a dominóeffektust –, amik ide vezettek.

Noha a történetem elejét már ismerte, a dominók nem álltak meg annál a pontnál, ahol elváltak az útjaink. Újabb és újabb szarlavina csúszott a nyakamba, amit akarva és akaratlanul sem tudtam volna kikerülni. Sodródtam az árral. Hagytam, hogy magukkal vigyenek a bonyodalmak, és nem kértem segítséget, pedig kellett volna.

Azóta is a pénztárcámban őrizgetem a névjegykártyáját. Fel kellett volna őt hívnom akkor, amikor megtudtam, hogy a bátyám rossz emberekkel keveredett össze; akkor, amikor Nikky fiúja nyíltan kimutatta a foga fehérjét nekem; akkor, amikor szinte éreztem, hogy veszélyben az életem, mert a testvéreim szétcseszték azt, amit én egyben akartam tartani.

Engem okoltak a szüleink halála miatt. A büntudat a mai napig a vállamat nyomja, de nem én kértem, hogy raboljanak el tizenöt évesen, amikor a harmadik randimat terveztem a fejemben.

Dominóeffektus.

Hárman maradtunk. Már nem volt szép az életünk, mint egykoron, én mégis naivan kiálltam amellett, hogy jóra fordulhat a sorsunk, csak össze kell tartanunk.

Jamie semleges volt, viszont Nikky folyton engem szívatott a barátaival, amikor betépett. Tudta, mi történt velem, mégsem volt egyetlen együttérző pillanata sem. Ő juttatott ide... A fájdalom ismét belemart a szívembe.

Hogyan tehetted ezt velem?

Cyrus óvatosan letörölte a kibugyanó könnycseppet a szemem sarkából.

Nem is tudom, hol kezdjem el a történetet. Az elrablásomnál? Az első találkozásunknál Cyrusszal, vagy a borzalmaknál, amiket át kellett élnem?

Talán az lesz a legjobb, ha a legelejéről kezdem.

2. fejezet

2000 nyara

(Elrablás)

Grace

Chase Baker.

A város dílere, aki folyton a suli melletti parkban dekkolt a lelakott tragacsában, és füvet árult. Hihetetlen, hogy még sosem kapták őt el. Akárhányszor átvizsgálásra került a kisbusz, ő olyan patyolattiszta volt, mint a frissen leesett hó. Olyan makulátlan, priusz nélküli, mint a ma született bárány. Sosem értettem, hogyan csinálta, de végtére is nem az én dolgom volt, csak Nikky miatt aggódtam. Gyakran járt hozzá a barátaival anyagért, egyszer engem is magával rángatott, mert szerinte Chase Baker az ijesztő és a zavart személyiség egyetlen kombinációja. Egy gyönyörű testbe rejtett pszichopata, maga az ördög szarvak nélkül, egy sátán, aki megnyitja a földi poklot.

Szemforgatás követte Nikky hihetetlen kiselőadását. Sokkal jobban untatott, mint Mrs. McLaren fizikaórája, mert nem érttem a kiborulását. *Hahó!* A srác drogot árult, és húszévesen nem volt más életcélja, csak cigizni és dobozos sört vedelni. Nekem inkább tűnt egy semmirekellőnek, mintsem veszélyesnek. Addig a pillanatig, amíg szemtől szembe nem kerültem vele.

Megértettem Nikky és a többiek félelmét őt illetően. Chase Baker csendes volt. Nem szólalt meg, mégis képes volt halálra rémisztetni az embereket a nézésével, a némaságával, a tekintetével, ami egyszerre volt különlegesen gyönyörű és borzasztóan taszító. Mintha belelátott volna az emberek lelkébe. Tudta, hogy mitől félnek, mik a vágyaik, és azokat hogyan fordíthatja egy szempillantás alatt ellenük, hogy a vágyalom rémálommá váljon. Nem tagadom, egy pillanatra engem is a büvkörébe vont a sötét és rosszfiús aurája, a szögletes, rideg arcvonása, a hosszú fekete szempillája, az acélos, mélybarna tekintete, és a sötét szempárba hulló tincse.

Nagyon jól nézett ki, de nem voltam naiv. Anya számtalan alkalommal elmondta ennek a szép külsőnek minden veszélyét és fortélyát. A ragyogó mosoly mögött lapuló arroganciát.

Lopva Nikkyre pillantottam, és az az érzésem támadt, hogy azokon az órákon csak én voltam jelen. A nővéremben és bennem semmi közös nem volt – ha mégis akadt, az csakis a szüleink DNS-kombinációja lehetett. Nikky volt a vad óceán, én pedig a lassan folydogáló folyó. A testvéri kapcsolatunk annyiban kimerült, hogy egy fedél alatt laktunk, ezért kénytelenek voltunk elviselni egymást. Semmi testvérieset nem tett. Nem sminkelte ki az arcomat, nem

festette ki a körmömet, nem vont be a magánéletébe, nem lógtunk együtt, nem néztük a kertünkből a csillagos eget, ahol kibeszéltük volna a fiúkat vagy a lányokat. Nikky csak akkor vett észre, ha segítségre volt szüksége; ha falaznom kellett neki a szüleink előtt, és ha ki kellett húzni a seggét a bajból. Ez is azon alkalmak egyike volt, amikor azért tekintett a hűgának, mert segítettem rajta.

Nikky három évvel idősebb nálam, hamarosan betölti a tizenhétet, én a tizenötöt, de távolról is meglátszott a különbség kettőnk között. Ő nagyon szerette mutogatni kivirágzó testét, míg én bő pólókban, kantáros farmerekben járkáltam. Nem sminkeltem, nem festettem a körmöm és *szamaritánusnak* hívott a négy fal között, mert olyan önzetlen a szívem.

– És ő? – bökött felém Chase. Hangja kiszakított a nővérem árnyékából.

– Ő az én cuki kishúgom, Grace.

Nikky közelebb lépett, átkarolta a vállamat és eljátszotta a menő csajt, de a magabiztos hangja mögött a teste úgy reszketett, mint a nyárfalevél. A különös az az volt, hogy vele ellentétben én egyáltalán nem reszkettem.

– Grace – ismételte Chase. A gyomrom dió nagyságúra zsugorodott a hangjától. Chase Baker még csak húszéves volt, de a hangszálait valamelyik nagyhatalmú görög istentől örökölhette. Parancsoló volt, tekintélyt követelt és sötéten bűgött. Semmi hízelgő gesztus nem volt benne, mégis azt éreztem, hogy a nevem sokáig a fejünk felett lebegett egy láthatatlan szövegbuborékban. A szívem hatalmasat dobbant, bizsergés futott át a gerincemen és libabőrös lettem, amikor hirtelen, hangtalanul felpattant a székből és felém nyújtott egy piros Marlborós dobozt. Néhány másodpercig figyeltem férfias kézfejét, hosszú, napbarnított ujjait, aztán az üres, érzelemmentes tekintetébe zuhantam. A sötét veszedelem, a fortyogó örvény könnyörtelenül, kérdés nélkül magába szippantott.

Nikky az oldalamba könyökölt, hogy reakciót csikarjon ki belőlem, de olyan érzés volt a csontos könyöke a bordáim között, mint egy szűnyogcsípés. Rápillantottam, és a szemében az az üzenet lobogott: *Nehogy elcseszd nekem!*

Visszafordultam Chase felé, és enyhén megráztam a fejem. Közben szüntelenül és naivan az ő vonásait simogattam a tekintetemmel. A kisbusz hátsó ajtajai nem voltak becsukva, a becsapó langyos szellő a hosszú, szőkésbarna hajamba kapott és eltakarta az arcomat. Hálás voltam érte, mert biztos az összes érzélem hula táncot járt rajta.

Nikkyt meg sem kínálta, azonban ő arcátlanul kiszolgálta magát és kurvásan rebegtette dús pilláit, de úgy látszott, hogy ez a viselkedésforma nem hatott Chase-re. A többi srác ezt felkérésnek gondolta volna. Nyílt üzenetnek egy szopásra vagy egy baszásra, de Chase Bakernek inkább szájalom és megvetés váltakozott az arcán, és mintha keskeny ajkait egy gúnyos, undortól csöpögő mosoly görbítette volna felfelé. Ahogy teltek a néma percek, rám nehezedett a nővérem kéretlen, sötét árnyéka. Utáltam, amikor ezt csinálta.

Ledobtam magamról a karját, és hátat fordítottam nekik.

– Kint megvárlak – mondtam hadarva, és leugrottam a kocsiról. Leültem egy öreg padra, amit részben megevett az idő, és mosolyogva fürkésztem a belevéselt szíveket, monogramokat – köztük a szüleimét is. Kettéválasztottam a hajamat, és amíg elmélyülve pásztáztam az újabb és újabb alkotásokat, két fonatot készítettem belőle. Nikky szerint tiszta gáz voltam, és úgy még véletlenül sem mehettem a közelébe, mert leégettem...

– *Hamarosan tizenöt leszel, de így úgy nézel ki, mintha csak tíz lennél.*

Elővettem a körzőmet, és megerősítettem a szüleim művét.

Bizsergés futkosott a tarkómon, olyan érzések árasztottak el, mintha valaki figyelne, de amint felkaptam a fejem és körbenéztem, csak a diákok egy részét és Mr. Millert láttam a futópályán, aki csellengők után kutakodott.

Összereztem, amikor egy száraz gally darabokra roppant a hátam mögött.

– Már ideje volt! – fújttam dühösen. A körzőt a táskámba dobtam, amit aztán a vállamra kaptam, és könnyedén átvetettem a lábamat a padon. Azonban a dühöm vörös fellege egy szempillantás alatt szertefoszlott, mert nem Nikky állt ott, hanem Chase.

Meglepetten pislogtam párat, és a nyakamat nyújtogatva kerestem a nővéremet.

– Elment – búgta Chase azon a sötét hangján, amibe beleborzongott a belsőm és megrándult az ajkam.

Komolyan, Nikky? Képes voltál itt hagyni vele?

– Jellemző – motyogtam az orrom alatt, vagyis inkább morogtam, mert ezt kamatostul vissza fogja kapni.

Félnék nyuszi – forrongtam.

Chase a fának támaszkodott, rágyújtott, majd felém fújta a füstöt, amitől majdnem köhögőgörcsöt kaptam. A kezemmel kalimpáltam arrébb a szürke mérget. Ahogy a tekintetével szüntelenül fürkészt és méregetett, eszembe jutott a két nevetséges hajfonatom, amelyek a cicim alá ereszkedtek. Valóban úgy nézhettem ki, mint egy tízéves, de nem érdekelt, mert nem akartam tetszeni Chase Bakernek, csak olyan messziről elkerülni őt, mint a bárányhimlő undok, viszkető kiütését. De mindezek ellenére percekig ott álltunk egymással szemben csendben, és egymás szemébe bámultunk. Képzeletben már rég messze jártam tőle, de a lábam nem engedelmeskedett. Ledermedtem.